

Як груші мороку — на сполох б'ють, — й не чути.
З барилом сірки, — сходи в воду, — забарились.
Фасад лишився, й коло — вогняні бурулі.
Мучитель тліну — довших перевтілень вчитель, —

Всіх тих, які при ділі, й тих, що — непричетні.
Лиш де-не-де з ріллі чи з хмари — забороло, —
Дороговказ, що — рух, як ріновид хоралу,
Єдині цівочки, які — бар'єр клітчастий.

Все швидші оберти, і калатає серце,
Сліпуча нитка, що — от — ножиці дозорців.
І знов рівнина з надмами, де лисик сквапно

Мандрівникові — з мезозою — море випне,
Що його — в іншій вимірі — колись — рука метка. —
Мікроскопічне — як найбільшого шматки.